

Hoa Hường Dương Của Tiểu Ngư.

Contents

Hoa Hường Dương Của Tiểu Ngư.	1
1. - 1 -	1
2. - 2 -	3

Hoa Hường Dương Của Tiểu Ngư.

Giới thiệu

Nguồn: TTV – Hoa Sơn HộiĐược mệnh danh là “Tác giả tuổi teen có sách bán chạy nhất Trung Quốc

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoa-huong-duong-cua-tieu-ngu>

1. - 1 -

Vào lúc Hạ Thụ ngồi xuống, đóa hướng dương ấy cũng vừa khấp hướng về phía cậu hé cười tươi tắn.

Cậu cũng mỉm cười, ngón tay khẽ khàng mơn trớn trên cánh hoa.

Những người bạn khác trong hội học sinh vừa lục tục tiến vào, trông thấy chậu hướng dương ấy, ai nấy đều trở mắt trầm trồ: “Oa, hoa đáng yêu quá! Là ai mang tới vậy?”

“Ha ha! Mình biết!” - “Bộ trưởng giải trí” Vệ Đào bước đến bên Hạ Thụ, giả làm mặt quỷ trêu: - “Nhất định là do mấy cô nàng nữ sinh thương thầm mến trộm tặng cho cậu rồi đúng không?”

“Thế mà cũng phải nói nữa sao, bạn chủ tịch hội học sinh Hạ Thụ của chúng ta đẹp trai tài giỏi, học hành xuất sắc, lại còn là cao thủ bóng chuyền, không biết đã khiến cho bao nhiêu cô nữ sinh phải chết mê chết mệt rồi!” - “Bộ trưởng thể dục” Dư Siêu tỉ mỉ quan sát đóa hướng dương rồi giục: - “Nè, mau đến xem là ai tặng cậu đi, thể nào chẳng có bút tích lưu lại chứ!”

Hạ Thụ cười bảo: “Đừng đùa nữa mà, biết đâu là Tiểu Ngư mang đến trang trí cho phòng hội nghị thì sao!”

“Phải không đó Tiểu Ngư?”

Vệ Đào hướng sang Lăng Tiểu Ngư lúc này đang lau bàn ghế, lớn tiếng hỏi.

Thân thể Lăng Tiểu Ngư nhất thời cứng đờ, ngón tay miết chặt. Cô chậm chậm xoay người đi, mặt mày đỏ lựng: “Ừm, mình...mình...”

“Có tờ giấy này!” - Dư Siêu hít hắt la lên, dưới kẽ lá xanh thẫm lộ ra một mẫu giấy nho nhỏ màu vàng sậm. Hạ Thụ giơ tay muốn lấy chợt bị Dư Siêu nhanh mắt lẹ tay đoạt trước. - “Ha ha, lần này đúng là một cô nàng nữ sinh đa sầu đa cảm rồi nhé! Cậu mà không cần thì trao cơ hội cho bọn mình đi!”

Ở bên kia...

Lăng Tiểu Ngư cảm giác như máu cả người đang dồn hết lên đỉnh đầu, hai lỗ tai lòng bùng chấn động!

Hạ Thụ đứng dậy toan lấy mảnh giấy trở về:

“Đừng bày trò nữa, mau đưa cho mình.”

Dư Siêu càng lẩn về xa hơn, vẻ mặt cười gian狡: “Biết ngay cậu trước giờ cứ chăm chăm giữ bí mật cho mấy cô nàng nữ sinh ấy mà, sợ tin tức truyền ra ngoài sẽ khiến cho thanh danh bọn họ không tốt chứ gì! An tâm đi, mọi người đều là anh em với nhau cả, nhất định sẽ kín miệng cho cậu, chỉ cần cậu thỏa mãn lòng hiếu kỳ của bọn mình lần này, mọi người bảo có phải không nào?”

“Đúng đó!” Mấy học sinh khác nhao nhao rống lên “Mau xem xem là ai?”

“Tặng Hạ Thụ... Hy vọng cậu mỗi ngày đều rực rỡ như đóa hướng dương này...” Dư Siêu đọc nội dung trên mảnh giấy, đột nhiên hai mắt tròn tròn “Chữ ký là...”

Trên mặt giấy vàng sậm in rõ hình ảnh một chú cá nhỏ nhắn được vẽ bằng bút nước màu xanh lam.

Dư Siêu hết hồn đưa mắt nhìn sang Lăng Tiểu Ngư.

Chẳng trách vừa rồi cậu cảm giác nét chữ kia có chút quen thuộc.

Lăng Tiểu Ngư mặt mũi tái nhợt, hai chân phát run, trước mắt bỗng tối sầm, cô cảm giác mình sắp ngất đi ngay lập tức.

Dư Siêu cứ tròn mắt há mồm, Lăng Tiểu Ngư thì lo âu đến trắng bệch, hai người đứng đối diện nhau mà lặng im khác thường. Đám học sinh kia lấy làm lạ liền la ó phản đối: “Nè sao rồi? Nói đi chứ, là ai vậy?”

Hạ Thụ đỡ lấy Lăng Tiểu Ngư đang run rẩy, đưa tay thăm nhiệt trên trán cô: “Trong người không khỏe à? Có phải ngã bệnh rồi không?”

Giọng nói cậu vẫn dịu dàng như thế.

Bàn tay cậu vẫn ấm áp như thế.

Khóe mắt Lăng Tiểu Ngư thoáng chốc đã ngăn ngăn nước, cô dùng sức bặm môi, cố gắng kìm nén cơn run rẩy cả người: “Là mình...”

Giọng nói của cô rất khê.

Hạ Thụ giật thót, bàn tay như đông cứng trên trán cô.

Lăng Tiểu Ngư siết chặt hai tay, lấy thêm dũng khí nói tiếp:

“Hoa hướng dương... là do mình tặng!”

Tiếng nói lần này lớn đến bất ngờ, vang vọng trong phòng hội nghị của hội học sinh.

Sau đó là một bầu không khí im ắng đến khác thường.

Ai nấy đều tròn mắt há mồm như Dư Siêu.

Lăng Tiểu Ngư nhắm mắt lại, không dám nhìn đến vẻ mặt mọi người nữa.

Bàn tay của Hạ Thụ rút khỏi trán cô.

Vừa rồi cô còn thầm nhủ chính mình phải thật dũng cảm, giờ đây lại có cảm giác xúc động muốn khóc!

Tuy nhiên, ngay sau đó....

Cô bị lôi vào một khuôn ngực thật ấm áp, một vòng tay dịu dàng ôm lấy cô, sau đó là thanh âm nhẹ nhàng của Hạ Thụ thoảng bên tai: “Cảm ơn món quà sinh nhật của cậu.”

Cô sững sờ.

Đám đồng học hét to: “Gì chứ? Hạ Thụ xấu xa! Hôm nay là sinh nhật của cậu á? Sao lại chỉ đi nói cho mình Tiểu Ngư biết chứ?! Xem bọn mình phạt cậu thế nào đây!”

Hạ Thụ mỉm cười đáp: “Phạt mình sau giờ học mời mọi người ăn cơm có được không?”

“Bọn này còn muốn đi hát nữa!”

“Được thôi!”

“Yahooo! Tuyệt vời!”

Chú thích: Hội học sinh là một tổ chức có kết cấu cao nhất trong hệ thống trường học ở TQ hiện tại, mang tính học sinh tự quản và là cầu nối liên lạc giữa nhà trường với học sinh; trong đó học sinh tự chọn ra người lãnh đạo, tự đốc thúc, kiểm tra, tích cực duy trì các hạng mục công tác của mình. Hội hoạt động theo chỉ thị của ban giám hiệu trường và Đoàn trường, có nhiệm vụ quán triệt phương pháp giáo dục của Đảng, kết hợp những tình huống thực tế, phục vụ sự phát triển của nhà trường và học sinh...

Về cơ cấu, đứng đầu là chủ tịch hội, dưới là phó chủ tịch và các bộ trưởng bộ môn như: học tập, kế hoạch tuyên truyền, văn nghệ, thể thao, giải trí... trong đó quan trọng nhất là “bộ ngoại liên”, đây là bộ phận có nhiệm vụ liên lạc với phía xã hội nhằm tích trữ vật chất, tiền bạc cho hội nhằm phục vụ cho các hoạt động chi tiêu, sinh hoạt duy trì phong trào, thăm nom, tặng quà... đòi hỏi giao thiệp rộng và chịu nhiều gian khổ!

2. - 2 -

Thực ra, cô cũng biết cậu ta không bao giờ chú ý đến mình.

Cô không đẹp, chỉ có thể tạm coi là đáng yêu; việc học thì không hề nổi danh, thành tích cũng lắm chỉ xếp vào hạng trung bình, lại chưa từng học qua vũ đạo, ca hát nên ở những buổi party cũng chẳng có cơ hội biểu diễn.

Vì quá bình thường như thế, có đôi lúc Lăng Tiểu Ngư chán nản nghĩ, sao mình không thử hư hỏng hơn một chút, tựa như mấy cô nàng phá phách trên truyền hình kia: đi muộn, gây gổ với giáo viên, hành vi quái đản phóng túng... tốt xấu gì cũng gây sự chú ý với cậu ta. Có điều, cô thật sự không làm được, vì như thế cha mẹ sẽ buồn lòng lắm.

Còn Hạ Thụ lại chính là nam sinh xuất sắc nhất trường.

Cậu đẹp trai, vóc người thon dài, cao đến thước tám, hay mặc sơ mi trắng và quần jeans tinh tươm, cộng thêm nụ cười thường trực trên môi thành ra cậu đi đến đâu cũng đều khiến cho đám nữ sinh phải lóa mắt. Thành tích học của cậu rất cao, tham gia cuộc thi Olympic quốc tế bộ môn Vật Lý giành được giải nhất, cậu nghiêm nhiên trở thành niềm hãnh diện của trường. Ngoài ra, cậu còn là một tay chơi bóng chuyền rất cừ, vóc dáng cao lớn mỗi khi nhảy lên phát bóng đều có thể khiến cho thời gian ngưng đọng lại, mà cũng chính trong phút giây ngưng đọng ấy, Lăng Tiểu Ngư vừa trông thấy cậu thì đã phát sốt.

Chuyện can đảm nhất mà cô từng làm hẳn nhiên là việc gia nhập vào hội học sinh.

Cứ mỗi đợt, hội học sinh lại tuyển thêm người mới. Cô báo danh vào “Bộ ngoại liên”, tuy nhiên các bạn đồng học khác cùng thời điểm cũng báo danh vào rất nhiều, cô lại chẳng có ưu thế gì, ai cũng cho rằng cô nhất định sẽ bị đánh trượt. Thế nhưng để có được cơ hội tiếp cận Hạ Thụ, cô đành chấp nhận dày mặt đến

khắp các xí nghiệp trong thành phố, cuối cùng cũng lôi kéo được năm công ty đồng ý tài trợ cho giải bóng rổ của trường.

Lúc cô bước chân vào phòng hội nghị rộng lớn sáng sủa của hội học sinh, Hạ Thụ từ bên máy tính xoay người lại, ánh mặt trời xuyên qua khung cửa kính, soi sáng lên bờ sống mũi cao vút của cậu ta.

Cậu nhìn về phía Lăng Tiểu Ngư, hai mắt long lanh ngời sáng, mỉm cười như gió xuân:

“Xin chào, mình là Hạ Thụ.”

Tiểu Ngư ngơ ngẩn nhìn cậu ta, trong lòng kích động đến nỗi nước mắt cứ ứa ra! Đáng lắm chứ! Bị vô số xí nghiệp lạnh lùng từ chối, lòng tự tôn chịu tổn thương, lại nuốt nước mắt tiếp tục đi van nài từng xí nghiệp đã khóa cửa, cay đắng là thế! Nhưng tất cả đều xứng đáng!

Về sau, Tiểu Ngư kể với chị họ mình rằng, trước đây khi nhìn Hạ Thụ từ xa, cô luôn có cảm giác cậu ấy rất tốt bụng, không ngờ khi càng tiếp xúc với cậu rồi mới càng hiểu được cậu tốt đến mức nào!

Chị họ hỏi cô, vậy tốt ở điểm nào?

Cô đáp, điểm nào cũng tốt cả, bảo rằng trên thế gian này chẳng ai toàn vẹn mà không có thiếu sót cả, nhưng với cậu ta thì quả thật hoàn mỹ đến một khiếm khuyết cũng tìm không ra.

Chị cô cười to, nói cô quả là yêu thâm đến “tẩu hỏa nhập ma” mất rồi.

Yêu thâm thật ra là một loại cảm giác rất kỳ diệu.

Không gặp người ta, trong lòng như có sợi dây bị kéo căng, giằng xé vô cùng đau nhức. Gặp người ta rồi, trái tim lại đập gấp gáp như thể sắp vọt ra khỏi lồng ngực, tay chân dư thừa không biết nên để nơi đâu, lúng túng cứ như kẻ ngốc vậy.

Yêu thâm làm cho ngày tháng trôi qua thật nhanh.

Nhớ về người ta, gặp được người ta... Lại nhớ đến người ta rồi lại gặp được người ta... Sau đó lại bắt đầu nhớ người ta...

Nếu như có thể lựa chọn, Lăng Tiểu Ngư chẳng thà vĩnh viễn sống trong nỗi đau ngọt ngào này. Mặc dù cô biết mình không xứng với một người ưu tú như Hạ Thụ, nhưng nếu có thể ở bên cạnh cậu ta thì cô vẫn sẽ luôn giữ được cho mình một tia hy vọng và ảo tưởng.

Thế nhưng, vì cha mẹ bị điều đến một thành phố khác công tác, cô buộc phải chuyển trường.

Chị họ cô vừa lật một quyển tạp chí thời trang, vừa nhấp nhòm bảo: “Nếu như không nói rõ, có thể sẽ mãi mãi tiếc nuối; còn nếu như nói rõ, có thể sẽ đau khổ cả đời.”

Lăng Tiểu Ngư nghe xong liền ngẩng người ra.

Chị cô lại liếc mắt nhìn cô: “Nuối tiếc hay đau khổ, em tự mình chọn đi... Nếu chị là em, chị sẽ lựa chọn ‘nuối tiếc’. Nuối tiếc ít ra còn có cảm giác tốt hơn, nói cho rõ để rồi bị người ta cự tuyệt sẽ rất ‘đau khổ’ đấy.”

Lăng Tiểu Ngư đầu óc rối bời, gương mặt ửng hồng, ngập ngừng hỏi: “Chị nói... cậu ấy... cậu ấy... có... thích em không?”

Chị cô gấp tạp chí lại, thở dài đáp: “Thì đã bảo rồi, không nói ra thì em vẫn có thể tiếp tục nằm mơ mà.”

Đầu Lăng Tiểu Ngư như bị giáng cho một cú choáng váng thấy cả trăng sao.

Đấu tranh tư tưởng suốt chín ngày, cuối cùng đến rạng sáng ngày thứ mười, Lăng Tiểu Ngư chằm chằm nhìn vào hai quang mắt thâm đen của mình trong gương, lòng thâm hạ quyết tâm...

Cô muốn nói rõ tất cả!

3

Nến chúc trên bánh sinh nhật được thổi tắt.

Vệ Đào phấn khởi hô lớn: “Mau khai đi, cậu đã ước điều gì? Có phải là quen được một cô bạn gái tuyệt vời hay không?”

Hạ Thụ lắc đầu mỉm cười.

Trịnh Nghi tò mò hỏi: “Hội trưởng, cậu chưa quen bạn gái hay sao?”

Lăng Tiểu Ngư hồi hộp đến nín thở.

“Chưa!”

“Ôi, nhiều nữ sinh thích cậu như vậy mà cậu lại không để mắt đến dù chỉ một người ư?” Trịnh Nghi tròn mắt hỏi: “Rốt cuộc cậu thích loại nữ sinh thế nào đây?”

Hạ Thụ mỉm cười như làn gió mát: “Mình chưa hề nghĩ đến điều này.”

“Vậy còn mình?” Lăng Tiểu Ngư không chút nghĩ ngợi, buột miệng hỏi.

Mọi người hoảng sợ, trở mắt nhìn cô.

Mặt cô thoáng chốc đỏ rần lên.

Ánh mắt của Hạ Thụ vẫn đen láy và trong suốt: “Cậu? Cậu thế nào?”

“Mình... Mình...” Lăng Tiểu Ngư thở không ra hơi. Nói, nói ra cả đi! Hãy nói rằng, vậy còn mình thì sao, mình làm bạn gái của cậu có được không? Mình rất yêu cậu, đối với cậu rất tốt... rất tốt.

“Mình... Mình cũng rất tò mò...”

Hạ Thụ cười, xoa đầu cô: “Cậu đó, không nghĩ ngợi lung tung những điều này thì việc học mới tốt hơn được.”

“Ừm.”

Giọng nhẹ tênh, cô vội vã cúi đầu, không dám để cậu trông thấy những giọt nước mắt đột nhiên dâng trào nơi khóe mắt của mình.

Bọn nam sinh uống bia, đám nữ sinh thì đang ca hát.

Lăng Tiểu Ngư thu mình vào ghế sofa, vẻ mặt chán nản, tâm tình thất vọng. Ngày mốt cô sẽ phải chuyển trường rồi, đêm nay có thể sẽ là lần cuối cùng cô được ở bên Hạ Thụ. Vậy mà, hai lần muốn nói ra cô đều gặp thất bại.

Phải làm sao đây...

Cô hít sâu một hơi, tầm mắt lại hướng về phía Hạ Thụ.

Đám nam sinh lại bắt đầu náo loạn, ép Hạ Thụ uống cả một chai bia. Cậu khó bề từ chối, gương mặt đã thoáng đỏ lựng, hai mắt lấp lóe phát sáng.

“Không được, uống nữa sẽ say thật đấy.”

“Say thì lo gì! Bọn mình đưa cậu về nhà!”

“Nói hay lắm, hôm nay không say không về!”

Mọi người hét vang, nhất trí muốn xem Hạ Thụ khi uống say rồi sẽ trở nên thú vị thế nào.

Hạ Thụ vừa cười vừa liên tục xua tay.

“Mình uống thay cậu ấy!”

Lăng Tiểu Ngư không biết chui từ đâu ra, giật lấy chai bia trong tay Dư Siêu, ừng ực một hơi uống cạn, ngay lập tức gương mặt trở nên đỏ bừng.

Đám nam sinh trợn mắt, há mồm.

Đám nữ sinh trông thấy cũng choáng váng.

Hạ Thụ vội đoạt lại chai bia từ tay Tiểu Ngư lúc này đã bị cô uống cạn đến đáy. Cô lão đảo chực té, lắc lư giờ ngón tay phải ra, cười vang khanh khách, giọng nói đứt quãng:

“Không... Không thể... để cho hội trưởng... để cho hội trưởng uống nhiều bia được... hội trưởng... có bệnh dạ dày... ưm... ưm... còn muốn uống nhiều ít thế nào... nói đi... mình uống thế cả!”

Dư Siêu chậm chậm nhìn Lăng Tiểu Ngư: “Ày, cậu không phải chưa từng uống bia hay sao?”

Trước giờ mỗi lần tụ họp bọn họ đều chỉ thấy cô uống nước ép trái cây.

“Vì hội trưởng... Mình làm gì cũng được!”

Lăng Tiểu Ngư hai mắt sáng như lửa, chăm chăm nhìn lại Hạ Thụ. Sau đó, hơi men bốc lên, thân thể cô lắc lư suýt ngã.

Hạ Thụ nhú mày, đỡ lấy cô: “Cậu uống say rồi.”

4

Gió đêm thổi tới, cơn say của Lăng Tiểu Ngư dần tan đi, nhưng cô lại không muốn nói cho Hạ Thụ biết, vẫn cứ như cũ nép đầu lên vai cậu. Hơi ấm từ làn áo sơ mi của cậu truyền lên, hâm nóng bờ má cô.

Lặng lẽ, Tiểu Ngư bật khóc.

Hạ Thụ công cô trên một con đường xuyên qua sân bóng rổ.

Ánh đèn trên cao hắt bóng xuống hai người thật dài.

“Tiểu Ngư...”

Hạ Thụ lo lắng gọi.

Tiểu Ngư dụi khô nước mắt trên vai áo cậu, rục rịch từ trên lưng leo xuống. Ngồi trên bậc thềm đá, cô ôm mặt ngẩn ngơ, còn cậu thì ngồi bên cạnh.

Đêm càng lúc càng khuya.

“Hội trưởng, cậu giúp mình một việc khó xử được không?” Cô nhẹ giọng hỏi.

“Cậu nói đi.”

“Mình...” Cô mím môi, bấu chặt móng vào lòng bàn tay, “Mình thầm mến một người bạn nam đã lâu lắm rồi, nhưng lại không biết phải làm sao để tỏ rõ với người ấy. Cậu... có thể giúp mình được không?”

Hạ Thụ nhìn cô.

Cô cố ép một nụ cười, ngẩng đầu lên nhìn lại: “Mình xin cậu có được không? Cậu quen với người ấy mà.”

“Là ai?”

“Người ấy... đang ở trong ánh mắt của mình”

Hạ Thụ sững sờ.

Hai mắt Tiểu Ngư trắng đen phân rõ, sáng rực vô cùng, hình bóng của cậu ánh lên giữa đôi đồng tử ấy, lấp lánh, lấp lánh đến nỗi người ta quên mất cả thở là như thế nào.

“Tiểu Ngư...”

Cô chờ đợi Hạ Thụ tiếp tục, nhưng cậu không nói thêm gì nữa. Hai mắt của cô dần phủ đầy ảm đạm, trong thân thể dường như đang có thứ gì đó răn rắc nứt vỡ.

Lăng Tiểu Ngư dùng sức hít mạnh một hơi, khẽ cười, nụ cười thoáng chút run rẩy: “Tốt rồi! Mình thành công rồi! Cuối cùng cũng nói ra được! Có phải là rất dũng cảm không? Mình thật bội phục chính mình đây.” Cô gắng nói nhanh một tràng như pháo, giữ cho thân thể mình khỏi phát run: “Hội trưởng, không cần lo lắng gì cả, mình sớm biết cậu sẽ không thích mình, cho nên mình sẽ không sao đâu. Cảm ơn cậu đã tiễn mình về nhà, mình đi nhé, hẹn gặp lại!”

Cô phóng đi, cuống quýt vẫy tay về phía Hạ Thụ rồi chạy về hướng nhà mình.

Ánh đèn cao cao trên sân bóng chiếu rọi.

Bóng dáng cô vội vã hết như một đứa trẻ nhỏ.

Vừa mới xoay người đi, nước mắt đã ào ạt tuôn ra ướt đầm trên má, cô vừa chạy vừa lấy tay lau quệt, nhưng nước mắt lại càng rơi rớt nhiều hơn, cuối cùng, cô ngồi xồm ra đất, cất tiếng khóc òa.

Có tiếng chân đến bên cạnh.

Một bàn tay ấm áp đặt lên vai cô.

“Cậu tránh ra đi!”

Ngẩng đầu lên, cô khóc nức nở, nét mặt đau đớn:

“Mình khóc không phải vì cậu đâu, chỉ hận là mình không tiến bộ thôi! Mình đã tập luyện biết bao nhiêu lần xuôi lợt, rằng lẽ ra là phải mỉm cười nói với cậu, cậu không thích mình cũng không sao, mình cũng sẽ không thăm yêu cậu nữa! Rồi sau đó mình sẽ cố gắng quên cậu đi! Vậy mà... Mình thật khổ sở, trái tim của mình đau lắm...”

Cô òa lên khóc lớn:

“Tạo sao lại không thích mình chứ... chỉ thích mình một chút cũng không thể ư... Mình ghét cậu! ...”

Gió đêm nhẹ nhàng thổi qua.

Hạ Thụ nhìn cô khóc, cậu cười lại mang chút ý than thở:

“Ày, có thể dễ dàng ghét mình như vậy sao?” - Rồi lại xoa xoa đầu cô, giọng nói êm ái: - “Nói vậy, sao có thể tin cậu vẫn còn thích mình kia chứ?”

Tiểu Ngư mở to mắt, hơi thở như ngừng lại.

“Cậu phải chuyển trường đúng không? Mình thấy đơn của cậu trên văn phòng thầy.” - Hạ Thụ dùng ngón trỏ day nhẹ lên trán cô: - “Đợi đến lúc sắp đi rồi mới đến nói rõ với mình, giả như mình cũng thích cậu, vậy nên làm thế nào mới phải đây?”

“Mình...” - Cô phiến muộn cúi đầu: - “Cậu vừa nói sẽ không thích mình mà.”

“Cô bé ngốc, hôm nay không phải sinh nhật của mình đâu.” - Hạ Thụ mỉm cười: - “Bởi vì thích cậu, cho nên mình không muốn cậu trở thành đối tượng trêu chọc của bọn họ thôi.”

Tiểu Ngư sững sốt, ngơ ngác nhìn cậu.

Hạ Thụ lại xoa đầu cô: “Là mình nghĩ cho cậu đấy.”

“Hội trưởng...” - Cô hít hít mũi muốn ngừng khóc, nhưng nước mắt vẫn cứ lăn lăn rơi đều: - “Hội trưởng, cậu thật sự thích mình sao?”

Nụ cười của cậu thật dịu dàng:

“Ừm, thích!”

Tiểu Ngư vừa cười vừa khóc. Vì ngay giờ phút này đây, cô cảm nhận được hạnh phúc vừa đến với mình lại sắp sửa trôi xa.

“Chờ một năm nữa nhé?” - Hạ Thụ dùng ngón tay gạt đi nước mắt trên mặt cô: - “Một năm sau, chúng ta gặp lại nhau để xem cái loại tình yêu này có thể tiến thêm bước nào nữa hay không?”

“Một năm ư?”

“Một năm sau, cậu thi vào trường đại học mà mình sẽ học nhé?”

Lăng Tiểu Ngư kinh ngạc nhìn Hạ Thụ. Cậu đã được tuyển thẳng vào một ngôi trường nổi tiếng, nhưng liệu rằng sang năm cô cũng có thể thi đậu vào đó không?

“Hội trưởng, cậu gạt mình đúng không?” Cô hỏi.

“...?”

“Cậu sợ mình buồn lòng, ảnh hưởng việc học, cho nên mới mới tìm cách an ủi, đánh lừa mình thôi có phải không?”

Hạ Thụ cười điềm nhiên: “Cậu cho là vậy à?”

Lăng Tiểu Ngư nhìn cậu.

Hốc mắt của cô vẫn chưa thôi ửng đỏ, nhưng nước trong khóe mắt đã dần dần vơi đi, ánh nhìn từ từ sáng lại. Có lẽ là Hạ Thụ chỉ an ủi cô thật, nhưng cậu cuối cùng cũng cho cô một cơ hội.

Cô siết chặt tay, cứng rắn nói:

“Cậu chờ đấy! Mình nhất định sẽ trở thành kẻ bám đuôi cậu một lần nữa!”

Hạ Thụ bật cười: “Ừ!”

Sau đó, hai người ngồi thình lặng.

Ánh đèn soi chiếu, cầu trường tĩnh mịch không một bóng người, gió đêm mơn man thổi qua.

“Hoa hướng dương đáng yêu lắm.” Hạ Thụ đột nhiên cười bảo.

“Có biết vì sao mình tặng cậu đóa hoa hướng dương ấy không?”

“...?”

“Cậu chính là mặt trời, còn mình là hoa hướng dương. Thật ra, cho dù không có lời ước định ấy, mình cũng sẽ thi vào trường của cậu thôi.”

“Không phải vừa rồi mới bảo, nói ra bị từ chối sẽ lãng quên mình ư?” Hạ Thụ lại xoa đầu cô.

Cô đỏ mặt, cúi đầu:

“Không nói như thế với bản thân, thì sao lấy lại can đảm chứ!?”

Hạ Thụ bật cười, khe khẽ nắm lấy tay Lăng Tiểu Ngư...

– HẾT –

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoa-huong-duong-cua-tieu-ngu>